

— Хайде, напредъ!

И пакъ потеглятъ нагоре. Цвѣтанъ едва се сдържа. Той би ги надпреварилъ, е хе, но какъ да остави Марийка!

— Бате, уморихъ се.

— Ей сега, още малко, близко е.

Гората редѣе. По стръмнината се виждатъ оръхови дървета. Пжтеката възвива край монастирското лозе. На долния край е построена малка кжщица-жилището на стария калугеръ. Сега той е излѣзълъ предъ пжтнитѣ врата. Около него подскачатъ нѣколко деца.

— Димитъръ, Димитъръ, пристигна пръвъ!

— Бати щѣше да надпревари всички, ако искаше, — обажда се Марийка, запѣхтѣна, и бузичкитѣ ѝ ставагъ още по-червени.

— И ти ли искашъ да се качишъ горе? — усмихва се добродушно старецътъ и милва русата ѝ главица.

— И азъ!

Видишъ ли, тамъ хе, горе ще се изкачимъ.

Всички отправятъ погледъ къмъ отвеснитѣ скали.

Отначало нищо особено не забелезватъ.

— Гледайте тамъ въ срѣдата, пещера! Ами отъ кжде ще се покачимъ?

— Азъ ще ви заведа, вървете следъ мене.

Въ подножието на скалитѣ сж изджлбани голѣми стжпала. Тѣ извиватъ нагоре до широка площадка. Отъ тамъ се влиза въ продълговата пещера. Тази пещера е пригодена за черквица. Отъ страна сж нѣкогашнитѣ килии на калугеритѣ. Всички свалятъ шапки и смирено влизатъ въ черквицата. Стенитѣ на скалата сж изпъстрени съ рисунки-картини изъ живота на Христа, светии. Тѣ сж потъмнѣли